

Cîntarea 1-a, glasul al 6-lea :

Irmosul :

Ajutor și acoperitor s-a făcut mie spre mîntuire ; Acesta este Dumnezeu meu și-L voi slăvi pe «El, Dumnezeuul părintelui meu și-L voi înălța pe El, căci cu slavă S-a «preaslăvit» (de două ori).

Din tinerețe, Mîntuitorule, poruncile Tale am lepădat, și mi-am trecut toată viața cu pofte, neîngrijindu-mă și lenevindu-mă ; pentru aceasta strig Ție, Mîntuitorule : măcar la sfîrșit, mîntuiește-mă.

Pe mine, cel lepădat înaintea ușilor Tale Mîntuitorule, măcar la bătrînețe, nu mă lăsa în iad deșert ; ci mai înainte de sfîrșit, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greșelelor.

Avuția mea, Mîntuitorule, cheltuind-o în desfrînări, pustiu sînt de virtuți evlavioase, și flămînzind strig : Părinte al îndurărilor, apucînd Tu înainte miluiește-mă.

Eu sînt cel căzut între tîlhari cu cugetele mele ; cu totul sînt rănit acum de ele și plin de bube ! Ci Tu însuși venind de față, Hristoase Mîntuitorule, vindecă-mă.

Preotul văzîndu-mă mai înainte m-a trecut, și levitul văzîndu-mă gol în suferințe nu m-a băgat în seamă, iar Tu, Iisuse, Cel ce ai răsărit din Maria, venindu-mi de față, miluiește-mă.

Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tu îmi dă dar luminător din osîrdia ta cea dumnezeiască de sus, ca să scap de întunericul patimilor, și să laud din inimă faptele vieții tale cele frumoase, Marie.

Slavă..., a Treimii :

Treime mai presus de ființă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanțul cel greu

al păcatului, și ca o milostivă dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum..., a Născătoarei :

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și ocrotitoarea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului, și ca o stăpînă curată, mă primește pe mine cel ce mă pocăiesc.

Cîntarea a 2-a :

Irmosul :

Ia aminte cerule și voi grăi și voi lăuda pe Hristos, Care a venit «din Fecioară cu trup» (de două ori).

Alunecat-am cu neînfrînare ca și David și m-am înnoroit ; dar spală-mă și pe mine cu lacrimile mele, Mîntuitorule.

Nici lacrimi, nici pocăință nu am, nici umilință. Dar Tu însuși acestea, Mîntuitorule, dăruiește-mi-le, ca un Dumnezeu.

Pierdut-am frumusețea cu care am fost zidit întîi și cuviința mea. Și acum zac gol și mă rușinez.

Ușa Ta să nu mi-o închizi atunci, Doamne, Doamne, ci să o deschizi mie, celui ce mă pocăiesc către Tine.

Ascultă suspinurile sufletului meu și primește picăturile ochilor mei Doamne, și mă mîntuiește.

Iubitorule de oameni, Cel ce voiești să se mîntuiască toți, Tu mă cheamă ca un bun și mă primește pe mine, cel ce mă pocăiesc.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una ești prealăudată, roagă-te îndelung, ca să ne mîntuim.

Alt Canon

Irmosul :

Vedeți, vedeți, că Eu sînt Dumnezeu, Care am plouat mană și «apă din piatră am izvorît de demult «în pustie poporului Meu, cu singură dreapta și cu tăria Mea».

Vedeți, vedeți, că Eu sînt Dumnezeu. Ascultă, suflete al meu, pe Domnul cel ce strigă, și te depărtează de la păcatul cel mai dinainte, și te teme ca de un nefățarnic judecător și Dumnezeu.

Cui te-ai asemănat mult-păcătosule suflete? Vai de mine!, lui Cain celui dintîi și lui Lameh aceluia, uci-gîndu-ți cu pietre trupul, cu faptele, și omorîndu-ți mintea cu pornirile cele nebunești.

Pe toți cei mai înainte de lege întrecîndu-i, o suflete, lui Set nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh cu mutarea, nici lui Noe. Ci te-ai arătat sărac de viața dreptilor.

Tu însuși, suflete al meu, ai deschis zăvoarele mîniei Dumnezeului tău și ți-ai înecat trupul, ca și tot pămîntul și faptele și viața, și ai rămas afară de mîntuitoarea corabie.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu toată osîrdia și cu dragoste ai alergat către Hristos, urînd calea cea dintîi a păcatului, și în pustiile cele neumbrate hrănindu-te, și poruncile Lui cele dumnezeiești curat săvîrșindu-le.

Slavă..., a Treimii :

Treime fără de început, nezidită, nedespărțită Unime, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, și mă mîntuiește pe mine cel ce am greșit. A Ta zidire sînt, nu mă trece cu vederea, ci mă iartă și mă izbăvește de osînda focului.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Preacurată Stăpînă, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine și limanul celor înviforați, pe milostivul și Făcătorul și Fiul tău, fă-L milostiv și mie, cu rugăciunile tale.

Cîntarea a 3-a :

Irmosul :

Întărește, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima mea cea «clătinată; că Însuși ești Sfînt și «Domn» (de două ori).

Binecuvîntarea lui Sem nu ai moștenit-o, ticălosule suflete, și moștenire desfătăta n-ai luat ca Iafet în pămîntul iertării.

Din pămîntul Haran, adică din păcat, ieși, suflete al meu, și vino la pămîntul, care izvorăște de-a pururea nestrîcaciunea vie, pe care Avraam a moștenit-o.

De Avraam ai auzit, suflete al meu, care și-a lăsat oarecînd pămîntul părinților și s-a înstrăinat. Ci alegerii aceluia urmează.

La stejarul din Mamvri, ospătînd patriarhul pe îngeri, a luat la bătrînețe vînatul făgăduinței.

Cunoscînd pe Isaac, ticălosule suflete al meu, că s-a jertfit cu taină, jertfă nouă Domnului, urmează alegerii aceluia.

Auzit-ai, suflete al meu, de Ismael, că a fost gonit ca un fecior din roabă; trezește-te, vezi ca nu cumva păcătînd, să pătimești ceva asemenea.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cuprins sînt de valuri și de furtuna păcatelor. Dar tu, Maică, scapă-mă acum și mă scoate la limanul dumnezeieștii pocăințe.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Rugăciune ocrotitoare aducînd și acum cuvioasă, către preamilostiva Născătoare de Dumnezeu, cu rugăciunile tale, deschide-mi dumnezeieștile intrări.

Slavă..., a Treimii :

Unime neamestecată, nezidită, fire fără început, care ești laudată în Treimea fețelor, mîntuiește-ne pe noi, care ne închinăm cu credință stăpînirii Tale.

Și acum..., a Născătoarei :

Pe Fiul cel fără de ani, din Tatăl sub vreme L-ai născut, neștiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune străină ! Că alăptînd, ai rămas fecioară.

Cîntarea a 4-a :

Irmosul :

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut ; că ai «să Te naști din Fecioară și oameni-lor să Te arăți, și a grăit : Auzit-am «auzul Tău și m-am temut ; slavă «puterii Tale, Doamne» (de două ori).

Trupul mi-am pătat, duhul mi-am întinat, peste tot m-am rănit ; ci ca un doctor Hristoase, amîndouă prin pocăință le tămăduiește, spală-le, curățește-le, Mîntuitorul meu, arată-le mai curate decît zăpada.

Răstignindu-Te pentru toți, Ți-ai pus, Cuvinte, trupul și sîngele Tău: trupul adică, pentru ca să mă înnoiești, iar sîngele ca să mă speli. Duhul Tău Ți-ai dat ca să mă aduci, Hristoase, Părintelui Tău.

Lucrat-ai mîntuire în mijlocul pămîntului, Îndurate, ca să ne mîntuim ; de bunăvoie pe lemn Te-ai răstignit ; Edenul cel ce se încuiase s-a deschis ; cele de sus și cele de jos, făptura și toate neamurile minunîndu-se, se închină Ție.

Să-mi fie mie cristelniță sîngele cel din coasta Ta, totodată și băutură și apa iertării ce a izvorît. Ca să mă curățesc cu amîndouă, ungîndu-mă și bînd ca o ungere și băutură, Cuvinte, cuvintele Tale cele de viață.

Biserica a cîștigat coasta Ta, cea purtătoare de viață, pahar, din care a izvorît nouă îndoit izvorul iertării și al cunoștinței, spre închipuirea amînduror Legilor, și a celei vechi și a celei noi, Mîntuitorul nostru.

Gol sînt spre a intra în cămară, gol sînt și de a merge la nuntă și la cină ; candela mi s-a stins, fiind fără de untdelemn, cămara mi s-a închis, dormind eu. Cina s-a mîncat ; iar eu fiind legat de mîini și de picioare, am fost aruncat afară.

Slavă..., a Treimii :

Nedespărțită în ființă, neamestecată în fețe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine, Dumnezeire una în Treime ; ca pe ceea ce ești împreună cu împărăția și împreună cu scaunul ; și strig Ție cuvîntarea cea mare, ce se cîntă întreit întru cei de sus.

Și acum..., a Născătoarei :

Și ai născut și ești fecioară, și ai rămas întru amîndouă cu firea fecioară ; Cel ce S-a născut înnoiește legile firii, și pîntecele a născut nesimțind dureri. Unde Dumnezeu voiește, se biruiește rînduiala firii ; că face cîte voiește.

Cîntarea a 5-a :

Irmosul :

De noapte mîncînd, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă și mă îndreptează la poruncile «Tale, și mă învață, Mîntuitorule, să «fac voia Ta» (de două ori).

Greu la minte m-am făcut, Doamne, ca și Faraon cel aspru, Ianis și

Iamvri la suflet și la trup, cufundat cu gândul. Ci ajută-mi mie, Mîntuitorule.

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu ticălosul. Spală-mă, Stăpîne, în baia lacrimilor mele, mă rog Ție, albă făcînd haina trupului meu ca zăpada.

De voi cerceta faptele mele, Mîntuitorule, mă văd pe mine însumi întrecînd pe tot omul cu păcatele; că întru cunoștință gîndind am greșit, iar nu întru necunoștință.

Milostivește-Te, Doamne, milostivește-Te, spre făptura Ta; greșit-am, iartă-mă, Cel ce ești Înșuți din fire curat, și afară de Tine nimeni altul nu este fără pată.

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumnezeu fiind; arătat-ai minuni, vindecînd pe cei leproși și întărind pe cei slăbănogi; curgerea celei ce-i curgea sînge ai oprit-o, Mîntuitorule, cu atingerea de poalele Tale.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Rîul Iordanului trecîndu-l, ai aflat odihnă, fugind de dulceața trupească cea fără durere; din care și pe noi scoate-ne cu rugăciunile tale, cuvioasă.

Slavă..., **a Treimii:**

Pe Tine Treime Te slăvim pe unul Dumnezeu; Sfînt, Sfînt, Sfînt ești Părinte, Fiule și Duhule, ființă neamestecată, Unime Căreia pururea ne închinăm.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Din tine S-a îmbrăcat întru a mea frămîntătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce ești nestricată și nu știi de bărbat, și a unit Luiși firea omenească.

Cîntarea a 6-a:

Irmosul:

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu și «m-a auzit din iadul cel mai de jos «și a scos din stricăciune viața mea» (de două ori).

Împotrivește-te și te luptă împotriva patimilor trupești, ca Iosua împotriva lui Amalec, biruind pururea gîndurile cele înșelătoare, ca și pe gavaoniți.

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, ca mai înainte corabia, și te fă moștenitor pămîntului aceluia al făgăduinței, suflete: Dumnezeu poruncește.

Precum ai mîntuit pe Petru cel ce a strigat: mîntuiește-mă, așa apucînd înainte, Mîntuitorule, scapă-mă și pe mine de fiară, tinzîndu-Ți mîna Ta, și mă scoate din adîncul păcatului.

Pe Tine Te cunosc liman liniștit, Stăpîne, Stăpîne Hristoase! Ci apucînd înainte, izbăvește-mă din adîncurile păcatului cele neumblate, și din deznădăjduire.

Slavă..., **a Treimii:**

Treime sînt neamestecată, nedespărțită; despărțită după fețe și Unime sînt din fire unită; Tatăl zice și Fiul și dumnezeiescul Duh.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pîntecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca și noi; deci ca pe un Ziditor al tuturor roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să fim îndreptați.

CONDAC, glasul al 6-lea:

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfîrșitul se apropie, și vei să te tulburi. Deșteaptă-te dar, ca să se milostivească

spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea și toate le plinește.

Cântarea a 7-a :

Irmosul :

Greșit-am, fărădelege am săvârșit, nedreptate am făcut înaintea Ta ; nu am păstrat și nici n-am «făcut precum ne-ai poruncit nouă; «dar nu ne părăsi pe noi pînă în «sfîrșit, Dumnezeuul părinților» (de două ori).

Greșealele lui Manase ți-ai adunat cu voința, suflete, punînd ca niște chipuri groaznice patimile, și înmulțind cele supărătoare; dar pocăinței lui rîvnind cu osîrdie, cîștigă umilință.

Necurățiilor lui Ahab ai rîvnit, suflete al meu. Vai mie ! te-ai făcut locaș întinărilor trupești și vas de rușine al patimilor. Ci dintru adîncul tău suspină și spune lui Dumnezeu păcatele tale.

Incuiatu-s-a ție cerul suflete, și foamete de la Dumnezeu te-a cuprins, de vreme ce nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesviteanul, ca și Ahav oarecînd. Ci, asemănîndu-te cu femeia din Sarepta, hrănește sufletul proorocului.

A ars oarecînd Ilie pe cei de două ori cîte cincizeci, cînd a junghiat și pe proorocii cei de rușine ai Isabelei, spre muștrarea lui Ahav. Dar fugi, suflete, de asemănarea acestor doi, și te întărește.

Slavă..., a Treimii :

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă, Unime sfîntă. Lumini și Lumină și trei sfinte și unul sfînt este lăudată Treimea Dumnezeu. Ci laudă și preaslăvește, suflete, viața și vieți, pe Dumnezeul tuturor.

Și acum..., a Născătoarei :

Lăudămu-te, bine te cuvîntăm, închinămu-ne ție, Născătoare de Dumnezeu ; că ai născut pe unul din Treimea cea nedespărțită, pe Fiul și Dumnezeu ; și tu singură ne-ai deschis nouă celor de pe pămînt cele cerești.

Cântarea a 8-a :

Irmosul :

Pe Cel ce-L slăvesc oștile cerești și de Dînsul se cutremură heruvimii și serafimii, toată suflarea și «zidirea lăudați-L, binecuvîntați-L «și-L preainălțați întru toți vecii» (de două ori).

Drepte Judecătorule, Mîntuitorule, miluiește-mă și mă izbăvește de foc și de amenințarea ce va să petrec la judecată, după dreptate ; iartă-mă mai înainte de sfîrșit, prin fapte bune și prin pocăință.

Ca tîlharul strig Ție, pomenește-mă ; ca Petru plîng cu amar. Iartă-mă, Mîntuitorule, strig ca vameșul ; lăcrimez ca păcătoasa. Primește-mi tînguirea, ca oarecînd pe cea a canaaneencei.

Tămăduiește putrejunea smeritului meu suflet, Mîntuitorule, Unule tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare și untdelemn și vin, fapte de pocăință și umilință cu lacrimi.

Canaaneencei și eu urmînd strig : miluiește-mă, Fiul lui David ! Mă ating de poală, ca ceea ce-i curgea sînge ; plîng ca Marta și ca Maria pentru Lazăr.

Binecuvîntăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfîntul Duh, Dumnezeu.

Părinte cel ce ești fără început, Fiule cel împreună fără de început, Mîntuitorule cel bun, Duhule cel drept ; Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvîntul, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu și făcător, Treime Unime, miluiește-mă.

Și acum..., a **Născătoarei** :

Ca din vopsea de porfiră s-a țesut trupul lui Emmanuel, înăuntrul pîntecelui tău, Preacurată, ceea ce ești porfiră înțelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Nașterea cea din zămislire fără de sămînță este netîlcuită, rodul Maicii celei fără de bărbat este «nesticat; că nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru aceasta «pe tine toate neamurile, ca pe o «maică mireasă a lui Dumnezeu, cu «dreaptă credință te mărim» (de două ori).

Bolile tămăduind, săracilor a binevestit Hristos-Cuvîntul. Pe șchiopi i-a vindecat, împreună cu vameșii a mîncat, cu păcătoșii s-a amestecat; sufletul fetei lui Iair, celei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mîinii.

Vameșul s-a mîntuit și păcătoasa s-a înțeleptit, iar fariseul laudîndu-se s-a osîndit. Căci vameșul striga : milostivește-Te, și păcătoasa : miluiește-mă. Iar fariseul se trufea zicînd: Dumnezeule, mulțumescu-Ți, și celelalte graiuri ale nebuniei lui.

Zaheu vameș a fost, dar totuși s-a mîntuit; și fariseul Simon se înșela, iar păcătoasa și-a luat dezlegare de iertare de la Cel ce are putere a ierta păcatele; acesteia sîrguiește de urmează, suflete.

N-ai rîvnit păcătoasei, o ticălosul meu suflet, care luînd alabastru cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domnului și cu părul le-a șters. Căci i-a rupt înscrisul păcatelor ei celor de demult.

Cetățile cărora le-a dat Hristos bunavestire, știi, suflete al meu, cum au fost blestemate; teme-te de pildă,

să nu te faci ca acelea; pe care asemănîndu-le Stăpînul cu cele din Sodomă, pînă la iad le-a osîndit.

Să nu te arăți, o sufletul meu, mai rău pentru deznădăjduire, auzind credința canaaneencei, pentru care cu cuvîntul lui Dumnezeu s-a tămăduit fiica ei. Strigă din adîncul inimii, ca și aceea lui Hristos : Fiul lui David, mîntuiește-mă și pe mine.

Slavă..., a **Treimii** :

Pe Tatăl să-L slăvim, pe Fiul să-L preainălțăm, dumnezeiescului Duh cu credință să ne închinăm, Treimii celei nedespărțite, Unimii după ființă; ca lumină și lumini, și viață și vieți, făcătoare de viață și luminătoare marginilor.

Și acum..., a **Născătoarei** :

Cetatea ta păzește-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, că întru tine ea cu credință împărățind, întru tine se și întărește, și prin tine biruind, întoarce toată încercarea, robește pe vrăjmași și stăpînește pe supușii ei.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie cinstite și părinte, de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugîndu-te pentru cei ce te laudă, ca să ne izbăvim de toată mînia, necazul și stricăciunea, și de greșeale să ne mîntuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi în amindouă strănile se cîntă irmosul : Nașterea cea din zămislire...

Asemenea și cealaltă rinduială a Pa-vecerniței.

